

- (၁) -

အလုပ်သင်ဆရာဝန် အမျိုးသမီးဆောင်၏ ခုတင်ကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဝမ်းလျားမှောက်အိပ်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ကြည့် စကားပြောနိုင်ရုံတော့ ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် လက်ထောက်လျက် လက်ဖဝါးပေါ် မေးတင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီးနေသော ထိုမျက်ဝန်းများသည် ကျောင်းမှာတုန်းကလိုပင် နူးညံ့နေ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အချစ်အကြောင်း ပြောရမည့်အရွယ်များ မဟုတ်တော့သော်လည်း တိတ်ဆိတ်လှပသော ညက ကျွန်မတို့ကို သိမ်မွေ့စွာ ပြုစား လိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ မေ့လျော့ထားသော နာမည်တစ်ခုကို ရေရွတ်မိကြတော့သည်။

ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ယခုလိုညမျိုးမှာ လဝန်းကို မြင်ရချင်သည်။ လရိပ်ရွန်းမြဲသော တိမ်မျှင်များကို တရွေ့ရွေ့ သယ်ဆောင်သွားသည့် လေအလျဉ် နောက်သို့ စိတ်သာမကဘဲ လူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါ လွင့်မြောလိုသည်။ ညမွှေးပန်းရနံ့များ သင်းထုံနေမည်ဆိုလျှင် ညသည် ပြီးပြည့်စုံသော ဂီတသံစဉ်တစ်ခုပမာ သာယာနေတော့သည်။ ထိုညမျိုးမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချိုပြုံး၏ “ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း ” သီချင်းကို တိုးတိုးဖွဖ ညည်းခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ယခုတော့ ကျွန်မတို့သည် ဂီတနှင့် တော်တော်ဝေးကွာခဲ့ပြီ။ သီချင်းညည်းနိုင်ဖို့ သံစဉ်ကိုလည်း မေ့လျော့လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော

ဝေဒနာသည်များ၊ ရောဂါများ၊ အနိဋ္ဌာရုံ အဖြစ်များအကြား ဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်းတို့ကို စက်ရုပ်ပမာ ကူးပြောင်းလှုပ်ရှားနေခဲ့ရသော ကျွန်မသည် အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားအရာ များကို မေ့လျော့လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် ယခုလို အမှတ်မထင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပြီ ဆိုတော့ မနက်က ကြုံခဲ့ရသော စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖွယ်ရာ စာမေးပွဲ အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်ရယ်မောရင်းကပင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဆက်စပ်မိဖို့ မေးမြန်း၍ အားမရနိုင်အောင် ရှိလေသည်။

“ သမီးက အခု ခြောက်နှစ်လေး၊ မအေမိတ်ကပ်ဘူးတွေ မွေနှောက်ပြီး ကောင်းကောင်း အပျိုလုပ် အလှပြင်တတ်နေပြီ အိရဲ့၊ သမီး ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ မေးတိုင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို့ ဖြေဖြေနေလို့ မနည်း ငေါက်ထားရတယ် ”

ရယ်မောလိုက်သော သူငယ်ချင်း၏ အသံတွင် သမီးအပေါ် အပြစ်တင်လိုသည့် အရိပ်အငွေ့ လုံးဝ မပါဝင်ဘဲ ဂုဏ်ယူသော ဟန်ပန်ကိုပင် ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ သူမ၏ သမီးသည် သူမလိုပင် သွယ်လျှော့ လှပနူးညံ့ပေလိမ့်မည်။

“ ချောမှာပေါ့နော် မိအောင် ”

“ အိုး ... ချောမှ ချော၊ မျက်လုံးကလေးတွေက ကြည့်စင်နေတာပဲ အိရယ် ”

ကျွန်မသည် အောင် ငယ်စဉ်က နူးညံ့ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းလှလှ ကလေးများကို သတိရသွားသည်။ ဟိုတုန်းက နဖူးပြောင်ပြီး ဆံပင်အလယ်ခွဲ ဖားလျားချထားသည့် ပုံစံမျိုး ခေတ်စား၏။ ခါးအထိရှည်သော ဖြောင့်စင်းပါးလျားသည့်

ဆံပင် အိအိကလေးများသည် အောင့်မျက်နှာ သွယ်သွယ်ကလေးနှင့် အလွန် လိုက်ဖက်ခဲ့ပါသည်။

“ နင်ကလဲ ... ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်လေး ဘာလေးတောင် ယူမလာဘူး ဟယ် ”

အောင့်သမီးကို မြင်ချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မ အပြစ်တင်တော့ အောင်က ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်မော၏။

“ ဟဲ့ ... နင်လာဖြေမယ်မှန်းမှ မသိတာ အိရဲ့၊ ငါကဖြင့် နင် အမ်အက်စ်စီ အောင်ပြီးပြီတောင် ထင်နေတာ ”

“ အမယ်လေး ... အဲဒီ ပါးစပ်ကလေး ရွှေချထားဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်။ ”

ကျွန်မ ကတော့ သွားလေရာရာမှာ သားဓာတ်ပုံကို ယူလာဖို့ မမေ့သူ ဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ထောင်ထားသော သား၏ ဓာတ်ပုံကို အောင်က လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ နင့်သားက နင်နဲ့ မတူသလိုပဲနော် အိ ”

ကျွန်မ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

တစ်နှစ်သားအရွယ် သားကလေးသည် သူ့ဖအေ ကိုယ်ပွားကလေးဟု လူတိုင်းက မှတ်ချက်ချကြ၏။

“ သူ့အဖေနဲ့တူတာ အောင် ရဲ့ ”

အောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သားဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့ကြည့် ပြုံး၏။ သားအဖေ၏ ကျောင်းသားဘဝ ရုပ်ရည်ကို အောင်က ပြန်လည်မှန်းဆနေပုံ ရပါသည်။ ကျောင်းပြီးမှ ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံလက်ထပ်ကြခြင်းဖြစ်၍ သားအဖေကို အောင် မျက်မှန်းတမ်းမိမှာ မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ထက် တစ်တန်းကြီးပြီး တစ်နှစ်စော၍ ဘွဲ့ရခဲ့သော သားအဖေကလည်း အောင်ကို မသိသလို ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ အိ ... နင့်သား မျက်လုံးတွေက ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲနော်၊ အရမ်း တောက်ပတာပဲ ”

ဟိုတစ်ယောက် ... ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ဟိုတစ်ယောက်ဟူသော စကားလုံးသည် အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ချစ်စဖွယ် နာမ်စားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ၁၀ နှစ်လောက် ကြာပြီးနောက်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်မ အနည်းငယ် တွေဝေသွား၏။ အောင်က ကျွန်မ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ကာ ရယ်မောသည်။

“ ကြည့်စမ်း မိန်းမ၊ အခုတော့ နင် မေ့ပြီပေါ့လေ ”

ကျွန်မ အောင့်စကားကို ငြင်းပယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းမိသော်လည်း မကြာခဏ သတိရမိကြောင်းတော့ ဝန်မခံလိုပါ။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ အောင့် မျက်လုံးများကို ကျွန်မ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ပြုံးနေသော အောင့်မျက်လုံးများ အနည်းငယ် စိုက်ငေးသွားသည်ကို ကျွန်မ ရိပ်မိသည်။

“ သူ အမ်အက်စ်စီ မဖြေတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်နော် အိ ”

အောင့်အသံက လှုပ်ခါမှု ပါသည် ဆိုရုံကလေး။

“ သူ ပို့စတင်တောင် မဝင်ဖြစ်သေးဘူးလို့ သတင်းကြားတာ အောင်ရဲ့ ”

အောင်က ကျွန်မကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ သူမ မသိလိုက်သော ဟိုတစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျွန်မသိနေတာ အံ့ဩဟန် ရှိပါသည်။

“ နင် နဲ့ တွေ့သေးလားဟင် ”

အောင့်အမေးကို ကျွန်မ ခေါင်းခါယမ်း ပြရင်း ပြီးမိသည်။

“ ဟင့်အင်း ... နင်ရော ”

“ မတွေ့ပါဘူးဟယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ် တွေ့ပါ့မလဲ၊ တစ်မြို့စီ တစ်ဘဝစီ ”

ကျွန်မ အောင့်လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စေ့စေ့ကြည့်မိကြလေသည်။

- (၂) -

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းက အိအိကို နှင့် ချိုနှင်းအောင်သည် နှစ်စဉ် ခုံနံပါတ်ချင်း ကပ်လျက်ကျပြီး အဆောင်တွင် နှစ်စဉ် တစ်ခန်းတည်း တွဲနေခဲ့ကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်တွယ်တာသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မက အသားဖြူကာ အရပ်ပူပြီး အောင်က အသားညိုကာ ရှည်သွယ်၏။

ကျွန်မက ဆံပင်တိုတို ယောကျ်ားလေးဆံပင်ပုံစံ ဖြစ်ပြီး အောင်က ခါးအောက်ရောက်သော ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်သည့် ဆံပင်များကို ပိုင်ဆိုင်၏။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများက မည်းနက်ဝိုင်းစက်ပြီး အောင့်မျက်လုံးများက ညိုလဲ့နူးညံ့သည်။ ကျွန်မက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဆန်ပြားကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး အောင်က မန္တလေးမုန့်တီကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်မင်းသား ရိုင်ယန်အိုနီးလ်ကို သဘောကျပြီး အောင်က ရောဘတ်ရက်ဖို့ဒ်ကို သဘောကျသည်။ ကျွန်မက ညအိပ်လျှင် ဖန်ချောင်းဖွင့်လျက် စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သည့် အကျင့်ရှိပြီး အောင်က မီးလင်းလျှင် လုံးဝ မအိပ်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ကျွန်မက စိတ်လိုလက်ရရှိလွန်းမှ မျက်နှာကို သနပ်ခါးပါးပါး လူးတတ်ပြီး အမြဲလိုလို မျက်နှာပြောင်နှင့် အလှပြင်ဖို့ ပျင်းရိတတ်သော်လည်း အောင်က နေ့စဉ် နာရီဝက်နီးပါး ကြာအောင် ဆံပင်နှင့် မျက်နှာ အလှပြုပြင်ချိန် ယူလေ့ရှိသည်။

အစစအရာရာ အသွင်မတူ ကွဲပြားသော ကျွန်မနှင့် အောင်သည် အံ့ဩဖို့ကောင်းစွာပင် အချက်နှစ်ချက်တွင်တော့ လာ၍ တူနေ၏။ ပထမ တူညီမှုမှာ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ပတ်နာရီ ပတ်သည့်အကျင့် မရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတူညီမှုက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထူးခြားသည့် ပြဿနာ မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဒုတိယ တူညီမှုကတော့ ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ အတန်းမှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်တူ ကြိုက်နှစ်သက်မိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမနှစ် အမ်ဘီတွင် အတန်းထဲ၌ ကင်းနှင့်ကွင်း ရွေးသောအချိန်မှ စတင်ခဲ့သည်။ တစ်တန်းလုံးက မဲအများဆုံး ပေးထားသော ဖတ်စ်အမ်ဘီကင်းကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သဘောမတူခဲ့ပါ။ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မ တိတ်တိတ်ရွေး ထားသော ကင်း ရှိသည်ဟု အောင့်ကို ပြောမိသည်။ အောင်ကလည်း သူမ တိတ်တိတ်ရွေးထားသူ ရှိသည်တဲ့။ ရယ်စရာကောင်းနေသည်က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်ရွေးမိသည့် လူ၏နာမည်ကို ကိုယ်မသိကြပေ။ နောက်တစ်နေ့ အတန်းတက်တော့မှ မိမိရွေးချယ်သူကို တိတ်တခိုး ညွှန်ပြတော့ နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်တည်းကို ရွေးခဲ့မိကြောင်း တအံ့တဩ သိရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ ရင်ထဲသို့ သူက စတင် ဝင်ရောက် လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် စာတော်သည့် ကျောင်းသားစာရင်းတွင်လည်း မပါ။ စာညှိသည့် ကျောင်းသားစာရင်းတွင်လည်းမပါ။ သာမန် အလယ်အလတ်တန်းစား ဖြစ်၏။ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျစ်လစ်သည်။

သွယ်လျသော်လည်း အသားပြည့်ပြည့် မျက်နှာပြင်သည် ချောမွေ့နေ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အင်အားအကောင်းဆုံးမှာ မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ ထိုမျက်လုံးများသည် ကျွန်မအား နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ့ကို သတိရအောင် ညှို့ယူထားခဲ့လေသည်။

အချစ်ဆိုတာကို မတွေ့ကြုံဖူးသော ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်တွေမို့ ကျွန်မနှင့် အောင်သည် ချစ်စရာကောင်းသော ထိုကောင်ကလေးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိအောင် ဘယ်လို လုပ်ကြရရင် ကောင်းမလဲဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ကျိတ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။ သတ္တိမကောင်းလှသေးသော ပထမနှစ် အမ်ဘီမှာတော့ ကျွန်မတို့သည် သူ့လက်တွေ့ခန်း ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ကြည့်ရုံလောက်သာ ဖြစ်၏။ ဒုတိယနှစ်အမ်ဘီ ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ အနည်းငယ် ရဲဝံ့ပြီ။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ ကော်ရစ်ဒါမှာ လမ်းလျှောက်သွားခိုက် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သူ့နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားကြ၏။ သူ့ ရှေ့အထိ ကျော်သွားပြီးမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားသည့် အတိုင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ “ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ ” ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။ သူ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ခပ်ရှုန်းရှုန်းကြည့်ပြီးပြီးမှ သူ့လက်ကို မြှောက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ရယ်ကာ “ ကျွန်တော့်လဲ နာရီ မပါဘူး ခင်ဗျ ” ဟု သိမ်မွေ့စွာ အဖြေပေးလေသည်။ တစ်တန်းတည်းသားတွေမှန်း မျက်မှန်းတန်းမိပါလျက် ကျွန်မတို့နှင့် သူ ချက်ချင်း ခင်မင်မသွားခဲ့ပေ။

သူသည် သူငယ်ချင်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထား၍ ပေါင်းသင်းသူမဟုတ်။ သူ့ဘေးတွင် အတန်းသား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲပြောင်းပါလာလေ့ ရှိသည်။ သူ့ဘေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာလျှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ

တစ်ယောက်တည်းလာမှ သူ သတိထားမိလောက်အောင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က မျက်လုံးချင်း ဆုံပစ်လိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ သူက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြတော့မလိုလို၊ စကားပြောတော့မလိုလို ဇေဇေဝါ မျက်လုံးများ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးသွားတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွ် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့ မျက်လုံးများ၏ ဆွဲငင်မှုကို ပြန်လည်တွေးတော ခံစားရင်း အဆောင်သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ရလေ့ ရှိပါသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ ယောကျ်ားတို့၏ ကိုယ်နဲ့အကြောင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြရင်း သူ့ကိုယ်နဲ့ကို စပ်စုလိုစိတ် ပေါက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ခက်နေသည်မှာ ကျွန်မတို့နှင့် သူက အမြဲတမ်း အဖွဲ့ခွဲ မတူသောကြောင့် လက်ချာချိန်မှ တစ်ပါး အခြား လက်တွေ့အချိန်များတွင် ဘယ်တော့မျှ တစ်ခန်းတည်း မရှိကြပေ။ နီးနီးကပ်ကပ်လည်း မရပ်ခဲ့ကြဖူးပေ။ သည်တော့ သူ့ကိုယ်နဲ့ စူးရှသလား၊ ဖျော့မှိန်သလား၊ ရနံ့သင်းသလား ကျွန်မတို့ မသိနိုင်ပေ။ သူနှင့် နီးကပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမှာ လက်ချာချိန်သာ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကျ ရှေ့ဆုံးအောက်ဘက်ခုံများတွင် မထိုင်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခန်းမထဲသို့ ရှေ့ပေါက်မှ မဝင်ဘဲ နောက်ပေါက်မှ တက်ခဲ့ကြသည်။ အောင်နှင့် ကျွန်မသည် သူထိုင်နေကျ ဘေးအတန်းက ခုံများရှိရာ မျက်စိဝေ့ကြည့်လျက် အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော နောက်ကျောများ၊ နောက်စေ့များကို ခွဲခြမ်းရှာဖွေရင်း တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ မျက်စိလျင်သော အောင်က အလျင်မြင်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် သူထိုင်နေသော ခုံ၏ နောက်ဘက်ခုံတန်းမှာ ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်မျှ ဝင်ထိုင်မနေခဲ့ပေ။ ကျွန်မတို့သည် မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဖြင့်ပင် သူနှင့် ကပ်လျက်ခုံမှာ သူ့နောက်တည့်တည့်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ပထမတော့

စာသင်သည်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်တတ်သော သူက မရိပ်မိပေ။ နောက်တော့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောသော မိန်းကလေးသံများ ကြားရလို့လား မသိ။ သူ့ဗြဲနံ့ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်ပြီး သူ့ကော်လာ လည်ကုပ်နားတွင် နှာခေါင်းပွစိပွစိဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို သူ မြင်သွား၏။ အောင့် မျက်လုံးများနှင့် အလျင်ရင်ဆိုင်မိပြီးနောက် သူ့မျက်လုံးများ ကျွန်မထံ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မ အောင့်လို ဝေးကြောင်မသွားဘဲ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်လုံးများ လက်ခနဲ တောက်ပါသွားအောင် ပြုံးပြပြီး နောက်ပြန်လှည့်သွား လေသည်။

“ မွေးတယ်နော် အောင် ... မနဲဘူး ” ဟု ကျွန်မ အောင့်ကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောတော့ အောင်က ကျွန်မကို ဝမ်းပန်းတနည်း ကြည့်သည်။ သူမ၏ လက်ချာစာအုပ် ဖွင့်လက်စ စာမျက်နှာ အပေါ်ပိုင်း၌ စာတစ်ကြောင်း ခပ်သွက်သွက်ရေးပြီး ကျွန်မကို ပြ၏။

“ နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သွားပြုံးပြရတာလဲ၊ နင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ် ” တဲ့။

ကျွန်မ နောင်တရသွားပါသည်။

“ ငါ မသိဘူး အောင်ရယ်၊ သူ့ကို သိပ်ပြုံးပြချင်တာပဲ၊ စိတ်ဆိုးလား ” ဟု အောင့်စာကြောင်းအောက်မှာပင် စာပြန်ရေးပြီး တောင်းပန်တော့ သူမက ပြန်ရေး၏။

“ နောက်ကို နင် တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး မပြုံးနဲ့နော်၊ ပြုံးပြဖို့ အစီအစဉ် ရှိရင် ငါ့ကို ကြိုပြောထားပါ။ ငါလဲ ပြုံးမယ် ” တဲ့။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့နှင့်ဆုံလျှင် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သော အလေ့တစ်ခု သူ ရရှိ လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာ လက်တွေ့ခန်း သို့မဟုတ် လူနာဆောင် သို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ လာတတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ပြုံးပြလေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်ဝန်းများတွင် အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရခက်သော ငြိတွယ်မှုတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်စွာ ကျွန်မတို့ တွေ့ရတော့သည်။ ထိုအရိပ်ကလေးမှ နောက်တစ်ဆင်း တက်လာဖို့ ရင်ခုန်မောပန်းစွာ ကျွန်မတို့ စောင့်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြ လေသည်။

သူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နှင့် မဆုံဆုံအောင် အကြောင်းရှာ၍ ညှို့ယူပြုံးပြတာ ကတော့ မှန်ပါရဲ့၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြား ဘယ်မိန်းမကိုမျှ မျက်လုံးချင်း ဆုံ၍ပင် မကြည့်တာလည်း မှန်ပါရဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို လိုက်နေတာဟူသော သတင်း သိုးသိုးသန်သန် ကလေးမျှ သူနှင့် ပတ်သက်၍ မကြားရသည်မှာလည်း မှန်ပါရဲ့။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အနက် မည်သူ့ကို သူ စိတ်ဝင်စားတာလဲ။ မည်သူ့ကို သူ မြတ်နိုးတွယ်တာပါသလဲ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အဖြေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။

သူသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွဲလာလျှင် ပြုံးပြရင်း အောင့်ကို ပထမဆုံး ကြည့်၏။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မကတော့ အောင့်အရပ်ရှည်လို့ အောင့်ကို သူ အလျင် မြင်မိတာပေါ့ဟု ဟာသစွက်ကာ စိတ်လှည့်စား ကျေနပ်ခဲ့တာပါပဲ။ ထိုမျက်ဝန်းတွင် ငြိတွယ်မှု များစွာ ပါဝင်ကြောင်းတော့ ကျွန်မ ထိတ်လန့်စွာ ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော်

ချက်ချင်းပင် အောင့်ထံမှ မျက်ဝန်းက ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို စူးရှစွာ ညှို့ယူသော မျက်ဝန်းများ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အောင့်ကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းထဲမှာ မြတ်နိုးမှု ပါဝင်လျှင် ကျွန်မကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းထဲမှာ မက်မောတမ်းတမှု ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်မ ပြောရပါလိမ့်မည်။

“ အိရာ ... လုပ်မနေပါနဲ့၊ သူ ငါ့ကို ချစ်နေတယ်ဟ၊ သေချာတယ် ” အောင်က ကျွန်မ မခံချင်အောင် ပြောလေ့ရှိပြီး ကျွန်မကလည်း အားကျမခံ “ ကြည့်နေ မိအောင်၊ သူ ငါ့ကို ဟောဒီ တစ်နှစ်အတွင်း ရည်းစားစကား ပြောလာစေရမယ် သိလား ” ဟု သူမကို မကြာခဏ အတည်ပေါက် ဆွပေးလေ့ရှိပါသည်။

သူ့ငြိတွယ်မှုသည် ကျွန်မ ထံမှာလား၊ အောင့်ထံမှာလား အတိအကျ သိလိုစိတ် များလာသောအခါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမြွှာညီအစ်မလို အမြဲတွဲနေ၍ မဖြစ်တော့ဘူးဟု နှစ်ယောက်လုံး နားလည်လာခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မ ရှေ့တွင် အောင့်ကို တမ်းတပြဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မည် ဖြစ်သလို အောင်ရှေ့တွင် ကျွန်မကို ငေးမောတွယ်တာဖို့လည်း ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မနှင့် အောင်သည် မကြာခဏ သိသိသာသာ (နှစ်ဦးသဘောတူ) ခွဲထွက်ကာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့ကြုံတွေ့သမျှကို အရင်းအတိုင်း ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲထွက်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း သူ မမြင်ကွယ်ရာလောက်ဆီမှ အကဲခတ်ကြည့်ဖူးသေး၏။ သူသည် ကျွန်မ မပါဘဲ အောင့်ကိုမြင်ရလျှင် တစ်ချက်သာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်စိက ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်အကဲခတ်လေ့ရှိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်မချောင်ကပ်၍ ရှိနေသေးကြောင်း မြင်သွားလျှင်တော့ လှစ်ခနဲ

ပြုံးပြလိုက်သော သူ့မျက်ဝန်းများ အောက်မှာ ကျွန်မ ညွတ်ခွေသွားတော့မတတ်
 ကြည်နူးပျော်ရွှင် ရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်မကို အလျင်မြင်တွေ့ပြီး အောင့်ကို
 မတွေ့ရသည့် အခါမျိုးတွင်လည်း သူ အောင့်ကို ပျာပျာသလဲ ဝေဝေရှာကြည့်မြဲ ဖြစ်၏။
 အောင့်ကိုမြင်သွားလျှင် သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်မ နီးကပ်စွာ ရှိနေပါလျက် အောင်တစ်ယောက်သာ
 လောကတွင်ရှိနေသလို သူ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက် သွားပြန်လေသည်။ ကျွန်မတို့၏
 နည်းပရိယာယ်သည် သူ့စိတ်ကို ခွဲခြားသိဖို့ မစွမ်းသာခဲ့ပေ။

သည်လိုနှင့်ပင် သူသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဆေးတက္ကသိုလ်
 သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်ယောက်ျားထံမှ စိတ်မကစားဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်
 ညှိယူစွမ်းရှိသော ကောင်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

- (၃) -

ကျွန်မတို့ချစ်ရသော ထိုကောင်ကလေး၏ ချောမွတ်လင်းလက်သော မျက်နှာနှင့် တောက်ပသောအပြုံးကို ပြန်လည်ရင်ခုန်ရင်း အချို့ညများတွင် ကျွန်မတို့သည် တစ်ခုတင်တည်း ဘေးချင်းယှဉ်အိပ်လျက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ မျှဝေခံစားခဲ့ဖူးသည်။

“ အိရယ် ... ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား ” ဟု အောင်က ဝမ်းနည်းစွာ မေးဖူးသည်။ ကျွန်မ ရုတ်တရက် မျက်ရည်ငှေကာ ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပြမိ၏။

“ တကယ်လို့များ သူက ငါ့ကို ဖွင့်ပြောလာခဲ့ရင် ငါ့သူ့ကို လက်ခံမယ်လို့များ နင်ထင်သလားဟင် ... အိ ”

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေပဲ ခပ်ရိပ်ရိပ် ပြုံးနေသောအခါ အောင်က မျက်ရည်ဝဲလျက်က ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လေသည်။

“ ငါ ... သူ့ကို ငြင်းပစ်မှာပါ အိရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ နင်ယုံစမ်းပါဟာ။ မိအောင်ဟာ သူငယ်ချင်းကို ချစ်သူထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတာ နင် တွေ့လာပါလိမ့်မယ် ”

အောင့်အသံ တိုးတိုးလေးက ခိုင်မာပြတ်သားနေသည်။

“ ငါယုံပါတယ် အောင်ရာ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဆိုဘူး အောင်ရဲ့။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားလို့မှ မရဘဲ။ ချစ်သူဆိုတာက ခင်ပွန်းအဖြစ် ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်သူဆိုရင် တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ဘေးမှာ ကောင်းတူဆိုးဖက်ကြင်နာမယ့်သူ အောင်ရဲ့၊ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်နဲ့ အောင်၊ မတူတာ နှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်ပြီး အသားလွတ် အနစ်နာခံတဲ့ သူရဲကောင်းစိတ်မျိုး မမွေးစမ်းနဲ့၊ သူ နင့်ကိုမှ ချစ်လာပြီဆိုရင် နင် ဒီလောက်ချစ်ရတဲ့လူကို ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်မှ ဆုံးရှုံးမခံနဲ့ သိလား။ ”

ကျွန်မ တိုးတိတ်စွာ နှစ်သိမ့်မိသောအခါ အောင်က အိပ်ရာမှ ထထိုင်ကာ ကျွန်မကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ပြီး တွေဝေနေ၏။ ထို့နောက် မေးသင့်မမေးသင့် ချိန်ဆနေပုံ မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်မကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါသည်။

“ နင်ဆိုလိုတာက တကယ်လို့ သူက နင့်ကို ချစ်လာခဲ့ရင် ငါ့ကို မငဲ့ဘဲ နင် သူ့ကို လက်ခံမယ်ပေါ့ ... ဟင်။ ”

အလွန် ဖြေရခက်သော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက အောင့်လို စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ တကယ်တမ်းတော့ သူ့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့မျက်ရည်နှင့် လဲရလဲရ၊ ကျွန်မ လဲရက်ပါသည်။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို အောင့်ကို ဖွင့်မပြောရန် ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရ၏။ အောင့်ကို ပြုံးကြည့်ကာ ပိပိရီရီ လိမ်ရသည်။

“ဘယ်လက်ခံမလဲ အောင်ရာ။ စောစောကပြောတဲ့ စကားက ငါ့ကို နင် ညာစရာမလိုဘူးလို့ နင်သိစေချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း၊ သူ့ကိုငါ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ဘယ်တော့မှ မယူဘူးသိလား အောင်”

ကျွန်မ၏ လိမ်လည်မှု ဘယ်လောက် ပီပြင်သလဲဆိုလျှင် အောင့်မျက်ဝန်းများ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားကာ ကျွန်မကို အားရပါးရ ဖက်ပွေ့ရယ်မောရင်း အောင် မျက်ရည်ကျခဲ့ပါသည်။ အောင့်မျက်ရည်ကို မြင်မှ ကျွန်မ အောင့်ကို ပိုချစ်သွားကာ မျက်ရည်ကျ ရယ်မောမိတော့သည်။

သို့သော် အောင်သည် ကျွန်မအပေါ် ငဲ့ညှာစိတ်ဖြင့် သူ့ကို တကယ်စွန့်လွှတ်မှာလားဆိုတာ ကျွန်မ သံသယဝင်တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်ပါ၏။ ခေါင်းစဉ်တွေ ခွဲဝေယူ၍ စာကျက်ပြီး ပြန်ရှင်းပြသည့်အခါမျိုးကအစ လူနာစမ်းသပ် လေ့လာသည်အထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငဲ့ညှာကာ အေးအတူပူအမျှ ခံစား ခွဲဝေ ခဲ့ကြသော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အား ယောက်ျားတစ်ယောက်က အလွယ်တကူ စိမ်းကားကွဲကွာ စေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်မ သူ့ကို လက်ခံလိုက်လျှင် အောင့်အမုန်းကို ကျွန်မ ရရှိလာမည်လား။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။ ထိုသံသယသည် ကျွန်မအပေါ် ကာလများစွာ လွှမ်းမိုးထားခဲ့သည်။ အောင် သူ့ကို လက်ခံလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်မ နာကျင်စွာ ဝမ်းနည်း မိမည်။ နောက်ပြီး ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်မိမည်။ သို့သော် အောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မုန်းတီးမိမှာ မဟုတ်။ ဒါကတော့ သေချာသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ တိတ်တခိုး ပြဿနာသည် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း ခ စာမေးပွဲပြီးဆုံး၍ သူ ပြင်ဦးလွင်တွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ်

တာဝန်ကျပြီး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က မန္တလေးဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျချိန်တွင် လွမ်းဆွတ်တသဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားခဲ့သေး၏။ နောက် သိပ်မကြာမီမှာပင် ဆုံးခန်းတိုင် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုမျှ မျှော်လင့်မထားသော ဇာတ်သိမ်းလေးဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်တွင် တွေ့ရသော ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ လက်ထပ်သွားခြင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဖိတ်စာကို အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

အဆောင်နေ ကျောင်းသူဘဝလို ကျွန်မတို့နှစ်ဦး အခန်းသပ်သပ်သာ နေခွင့်ရလျှင် အခန်းတံခါးကို စောစောပိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် မျက်ရည်ကျချင် ကျမိနိုင်သည်။ ကံဆိုးဝါးစွာပင် အလုပ်သင်ဆရာဝန် အမျိုးသမီးဆောင် မှာ အခန်းသီးသန့် မရှိသော ခန်းမကျယ်ကြီးထဲတွင် ခုတင်များ စီတန်းထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ အခန်းတံခါး မပိတ်နိုင်ပေ။ နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ စောစောအိပ်ရာဝင် ကြဖို့လည်း ရှက်ရွံ့နေကြသောကြောင့် ကျွန်မနှင့် အောင်သည် ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲကာ ဖြည်းညှင်းစွာ လမ်းလျှောက် နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး တမ်းတသော ငွေလမင်းအကြောင်း မပြောမိအောင် ဟန်ဆောင်မျိုသိပ်ရင်း လူနာနှင့် ရောဂါများအကြောင်း ဟန်လုပ်ဆွေးနွေး နေခဲ့ကြသေး၏။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခူးများ ညွတ်ခွေချကာ ငိုချင်စိတ် ပေါ်လာလျှင်တော့ နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်မှ လဝန်းကို လိုက်ရှာမော့ကြည့်ရင်း ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မော ခဲ့ကြလေသည်။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်စွာ နက်ရှိုင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထိန်းချုပ်ထားမှုက ပြိုကွဲသွားလေသည်။

“သူ တို့ကို မချစ်ဘူးလားဟင် ... အိ”

အက်ကွဲသော အောင့်စကားသံကလေး၌ ရှက်ရွံ့မှုများစွာ ပါဝင်နေသောကြောင့် ကျွန်မ သနားသွားပါသည်။ အောင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အုပ်မိုးနေသော ဆံပင်ပျော့ကလေးများကို ကျွန်မ လက်နှင့် သပ်ဖယ်ပေးရင်း ပြုံးပြမိသည်။

“အချစ်ဆိုတာ တို့ထင်တာထက် ပိုပြီး နားလည်ရခက်တယ်နဲ့ တူတယ် အောင်ရယ်။ နောက်ပြီး ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ဟာ မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်နဲ့မတူဘူးတဲ့”

ကျွန်မစကားက စမ်းတဝါးဝါးနိုင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မဘာကို ဆိုလိုမှန်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“သူ တို့ကို သတိရနေမယ်လို့ ထင်လားဟင်”

“သူ တို့ကို သတိရနေမှာ သေချာတာပေါ့ အောင်ရဲ့။ ခုနှစ်နှစ်တိတိ တွယ်တာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို အခုမှတွေ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူ ...တို့ကို မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

အောင့်ကို လိမ်ရသမျှ စကားထဲတွင် ဤစကားသည် ယုတ္တိမတန်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဖွဲ့ကိုအတန်းသားများထဲမှ မည်သည့်အုပ်စုနှင့်မျှ မရောဘဲ သီးသန့်ပြုလုပ်ခဲ့၏။ နှစ်ယောက်လုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ထိုလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းသည် သူ့ဇနီးနှင့် မသက်ဆိုင်သော၊ သူ့အတွက်သာ အသုံးဝင်သော သီးသန့်ပစ္စည်း ဖြစ်ရမည်။ အောင်က ဂျာကင် အင်္ကျီလက်ဖွဲ့မည်ဟု ပြောတော့ ကျွန်မ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမိ၏။

“မဖြစ်ဘူးအောင်၊ ယောက်ျား အင်္ကျီဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့မတွက်နဲ့၊ သူ့မိန်းမကို ပေးဝတ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းခရီး သွားရင်းလာရင်း သူ့မိန်းမ ချမ်းလို့ ခြံပေးရင်ကော”

အောင့်မျက်နှာ ဖျတ်ကနဲ ညှိုးသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဖိနပ်ကွာ”

ကျွန်မပြုံး၍ ခေါင်းခါရပြန်၏။

“သူ့ခြေထောက် အတိုင်းအတာကို တို့မှ မသိတာ အောင်ရယ်”

နောက်ဆုံးတော့ နားကြပ်အနီရောင်ကလေးကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သဘောတူ ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

သူသည် နားကြပ်ကို သူ့မိန်းမအား ပေးကိုင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။
နားကြပ်ကလေးသည် သူ့ပုခုံးထက်တွင် တစ်သက်လုံး ရှိနေလိမ့်မည်။ နားကြပ်ကို
အသုံးပြုတိုင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို သူ သတိရပေလိမ့်မည်။

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း လူကြိုနှင့် ပေးရန် လှလှပပ ထုပ်ပိုးပြီးနောက် သူ့နာမည်၏
နောက်တွင် သူ့ဇနီး၏ နာမည်ကို နာကျင်စွာရေးခဲ့ရပါသည်။

- (၄) -

တကယ်တော့ ဤဇာတ်သိမ်းပိုင်းကလေးသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အလွန်လှပကြောင်း ကာလကြာရှည်တော့မှ ကျွန်မ အခိုင်အမာ လက်ခံခဲ့တော့သည်။

အောင်နှင့် ကျွန်မ မုန်းတီးနာကျည်းမှု မရှိ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တိတ်တခိုး မနာလိုမှု၊ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှု၊ မခံချင်ဖြစ်မှုလည်း မရှိ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုရယူဖို့ ကျိတ်၍ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် ယခုပွဲတွင် ဘယ်သူမျှ မနိုင်၊ ဘယ်သူမျှ မရှုံးပါ။

ပြိုင်ပွဲတွင် နှစ်သိမ့်ဆုကို ကြေညာခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုဆုကို ရသူသည် ကျွန်မသာ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သတင်းစာတွင် ကျွန်မ လက်ထပ်သတင်း ဖော်ပြပြီး နှစ်ပတ်အကြာတွင် အခြားလက်ဖွဲ့များထက် နောက်ကျပြီး ရောက်လာသော သူ့လက်ဖွဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကို ကျွန်မ လက်ခံရရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့လက်ရေးများသည် ကျွန်မ မျက်ရည်ဖြင့် ဝါးသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားတလျက် မယုံကြည်နိုင်စွာ ရင်ခုန် တုန်လှုပ်ရင်း ပြုံးရယ်မိသည်။

သူသည် ကျွန်မကို သတိရနေခဲ့သည်ပါလား။ သူသည် ကျွန်မကို မမေ့ခဲ့သူ ပါကလား။ ကျွန်မတို့ သူ့ကို စတင်စကားပြောသည့်နေ့ကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါလား။

သူလက်ထပ်သွား၍ နာကျင်ကြေကွဲရသော ကျွန်မ၏ ဝမ်းနည်းစိတ်သည် သူ့ အမှတ်တရ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကလေးကြောင့် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ခဲ့တော့သည်။ သူ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းမှာလည်း ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းအတွက်သာ အသုံးဝင်သော ပစ္စည်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင့်ကို ညာတာစိတ်ဖြင့် ဤအကြောင်းကို ဘယ်တော့မျှ ပြန်မပြောတော့ ပါဘူးဟု ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

“အိ ... ”

“ငါ နင့်ကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော အောင့်ဆံပင်များ တိုသွားပြီး တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး ကလေးဖြင့် ဆရာဝန်ပီသစွာ ဣန္ဒြေရနေသော်လည်း အောင့်မျက်ဝန်း ညိုလဲ့တောက်ပ နေပုံမှာ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကလိုပင် ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ အောင်”

“ငါ ... နင့်ကိုပြောမယ် ... ပြောမယ်နဲ့ မပြောဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ပြောချင်လာပြီ၊ ပြောလို့လဲ ဘာမှ ထူးခြားစရာ မရှိတော့ဘူးလေ”

ဆန်းကြယ်သော အောင့်စကားကြောင့် မီးရောင်အောက်မှ အောင့်မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်မိသည်။

အောင့်အပြုံးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက အပြုံးလိုပင် လန်းဆန်းတောက်ပနေ၏။

“ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ အိရယ်။ ငါ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလေ ဟိုတစ်ယောက်ဆီက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လေး ရတယ် သိလား”

ကျွန်မသည် ကြားရသောစကားကို မယုံနိုင်စွာ အောင့်ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ဆီက ... ။ သူသည် အောင့်ကိုလည်း မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပို့ပေးခဲ့သည်တဲ့။ ကျွန်မ၏လက်ကို အောင် က ဖျပ်ခနဲ ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်သည်။

“သူ လက်ထပ်တုန်းကတောင် မျက်ရည်မကျမိတဲ့ ငါကလေ ... သူ့ဆီက လက်ဖွဲ့ကို ရတော့မှ မျက်ရည်ကျမိသတဲ့ အိရယ်။ နင် မအံ့ဩဘူးလားဟင်”

ကျွန်မသည် တုန်ခိုက်သည့် အောင့်ရယ်သံ တိုးတိုးကလေးကြောင့် ကြက်သီးထသွား၏။

“သူ ငါ့ကို သတိရနေခဲ့တယ် အိရဲ့။ သူ ငါ့ကို မမေ့ခဲ့ဘူးပေါ့။ တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို စနောက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို သူ မမေ့ဘူး အိရဲ့ သိလား၊ သူ ဘာလက်ဖွဲ့မယ်ဆိုတာ နင်ခန့်မှန်းကြည့်ပါ အိရယ်”

ကျွန်မသည် တစ်ခဏအတွင်း အောင့်ကို ခါးသီးမုန်းတီးသွားသောကြောင့် ဗြုန်းကနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

“ငါသိပါတယ် အောင်ရယ်၊ လက်ပတ်နာရီလေး မဟုတ်လား”

“ဟယ် ... နင်သိတယ်။ နင်ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင် ... အိ”

ကျွန်မ၏ပုခုံးကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အောင် ဆုပ်ညှစ်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်မ အောင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အထက်စီးအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက် မိသည်။

“ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဆိုတော့ ငါ့ကိုလဲ သူက ဆီကိုနာရီကလေး လက်ဖွဲ့ခဲ့လို့ပေါ့ အောင်ရဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးလို့ရတဲ့ မိန်းမပတ်နာရီ ကလေးလေ ”

ထိုစကားကို ပြောရသောအချိန်၌ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းများ ချိုမြနေသလို ခံစားရသည်။

မလှုပ်မယှက် ငေးမောသွားသော အောင့်မျက်ဝန်းများ မှုန်ဝေ ကျဉ်းမြောင်း သွား၏။ ကျွန်မသည် ငြိမ်သက်နေသော အောင့်ကို စကားတစ်ခုခုတော့ပြောမှဖြစ်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် တွန်းအားပေးနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ အောင့်ကို စကားမပြောချင်ပါ။

ညသည် နက်ရှိုင်းစွာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်က ညတစ်ညတုန်းက ဤအလုပ်သင်ဆရာဝန်ဆောင်ထဲမှာပင် ကျွန်မနှင့် အောင် ခုတင်ချင်းကပ်လျက် ပင့်သက်များစွာ ရှိုက်ကာ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရဖူးသည်။ ဟိုတုန်းက တစ်ခုတင်စီဖြစ်၍ နှစ်ယောက်သားကြားမှာ နေရာခြားနေသော်လည်း

သောကနှင့် ရှက်ရွံ့မှုကို မျှဝေခံစားစိတ် အပြည့်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား နွေးထွေးစွာ နီးကပ်နေသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ယခုတော့ တစ်ခုတင်တည်း အတူအိပ်လျက် အသားချင်းထိမတတ် နီးကပ်နေသော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အဝေးကြီးဝေးနေသလို ခံစားနေရသည်။

“အိ ...”

ကျွန်မ အောင့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အိရယ် ... သူ တို့ကို ချစ်ခဲ့တယ်ပေါ့နော်”

ကျွန်မ မြင်နေရသော အောင့်နှုတ်ခမ်းများ တဖြည်းဖြည်းချင်း တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်သောအခါ ကျွန်မ မြင်ဖူးသမျှ အောင့်အပြုံးများတွင် အလှဆုံး ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မသည် စောစောကလေးက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော မုန်းတီးမှုအတွက် နောင်တရသွားကာ မျက်ရည်ဝဲလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် အောင် ...။ သူ တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အောင့်ကို လိမ်ညာရုံသာမကဘဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကိုပါ ပြန်လည် လိမ်ညာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟိုတုန်းကလိုပင် ပြန်လည်နုပျိုသွားပြီး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ရယ်မောမိကြလေသည်။

၇။

(၁၉၉၃၊ သြဂုတ်လ၊ ရှေ့ပြေးမဂ္ဂဇင်း)

